

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobců: a) O. P., narozený dne X
 sídlem X
 zastoupený advokátem JUDr. Josefem Pitnerem
 sídlem Krátká 143, 686 01 Uherské Hradiště

 b) prap. Bc. M. V., narozený dne X
 bytem X
 zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Slováčkem, Ph.D.
 sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje
 sídlem J. A. Bati 5637, 760 01 Zlín

o žalobách proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 27. 8. 2019, č. X,

takto:

- I. Žaloba žalobce a) **se zamítá.**
- II. Žaloba žalobce b) **se zamítá.**
- III. Žalobce a) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobce b) **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

V. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím vedoucího Územního odboru Uherské Hradiště ve věcech kázeňských (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 10. 5. 2019, č. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byli žalobci shledáni vinnými ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), jelikož porušili základní povinnosti příslušníka dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, a to dodržovat služební kázeň, když porušili § 11 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PČR“), § 24 odst. 1 zákona o PČR ve spojení s porušením čl. 15 odst. 3 závazného pokynu policejního prezidenta č. 159/2009, o eskortách, střežení osob a o policejních celách (dále jen „závazný pokyn policejního prezidenta“). Uvedeného kázeňského přestupku se měli žalobci dopustit tím, že v době od 9. 2. 2016, 20:00 hod do 10. 2. 2016, 8:00 na Obvodním oddělení v Uherském Hradišti v době výkonu noční služby žalobce a), resp. dozorčí služby žalobce b), poté, co do cely č. 1 byla umístěna I. B. (dále jen „zajištěná osoba“ nebo „zajištěná“), tuto po pokynu žalobce b) žalobce a) společně s J. V. po dobu od 20:41 do 20:51 neoprávněně připoutali dvojicí služebních pout ke kovové mříži takovým způsobem, že zajištěná osoba měla vzpažené a roztažené ruce nad hlavou bez možnosti dát je dolů, a to za situace, kdy svým aktivním jednáním neohrožovala bezpečnost vlastní, policistů ani majetek – zařízení policejní cely. Za toto jednání byl žalobci a) uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu jednoho měsíce a žalobci b) kázeňský trest snížení základního tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojili žalobci odvoláními, která byla rozhodnutím ředitele žalovaného v řízení ve věcech kázeňských ze dne 27. 8. 2019, č. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. zákona o služebním poměru zamítnuta, přičemž prvostupňové rozhodnutí jím bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby žalobce a)

3. Žalobce a) se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování v potřebném rozsahu – odmítl provedení navržených důkazů (výslech zajištěné osoby a dalších svědků), a nezjistil tak dostatečně skutkový stav, v důsledku čehož vyvodil nesprávné právní závěry. Zajištěná osoba opakovaně narušuje občanské soužití, napadla i zdravotní sestru, trpí forenzně významným duševním onemocněním, její pobyt na svobodě je nebezpečný. Před umístěním do cely se pohybovala i v tzv. mrtvém úhlu kamerového systému, dělala nepořádek, byla neklidná, agresivní. Vznikla tak potřeba provedení dalších důkazů, nejméně k prokázání nepředvídatelnosti jejího chování. Žalobce a) jakožto příslušník bezpečnostního sboru vykonávající hlídkovou službu byl povinen uposlechnout rozkaz nadřízeného – žalobce b), vykonávajícího dozorčí službu, a to i pokud byl protiprávní, nebyla-li uložena povinnost trestným činem. Ačkoliv byl žalobce a) seznámen s vnitřními právními předpisy v elektronické formě, nebylo mu vysvětleno, jak konkrétně provádět připoutání tak, aby bylo ve zdravotně nezávadné, v přirozené a pohodlné pozici. Žalobce

a) nebyl před předmětným skutkem v rámci výkonu hlídkové služby přítomen obdobnému zákroku. V cele nebyly úchyty uzpůsobené k poutání osob, na postelích nebyla madla, způsob zvolený žalobcem b) se žalobci a) nejevil rozporný s § 9, 11, 24 odst. 1 zákona o PČR. Zajištěná osoba stála celými chodidly na zemi, obě paže sice měla zvednuté nad hlavou, ale paže neměla napnuté, a tudíž jí způsob připoutání nepůsobil bolest. V důsledku této polohy jí nevznikla fyzická ani psychická újma. Míru nekomfortnosti shora popsané polohy nelze objektivně označit za výrazně vyšší, než jiné polohy přicházející v dané situaci v úvahu. Skutkový stav dané věci odůvodňoval postup podle § 188 písm. a) zákona o služebním poměru. I v případě, že by v jednání žalobce byl shledán kázeňský přestupek, jeho odpovědnost zanikla, neboť kázeňský trest mu nebyl uložen do dvou měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář o jednání dozvěděl. Řízení o kázeňském přestupku tak mělo být zastaveno dle § 188 písm. d) zákona o služebním poměru.

III. Obsah žaloby žalobce b)

4. Žalobce b) se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu jednání, eventuálně upuštění od uloženého kázeňského trestu. Namítá nedostatečné zohlednění jím uvedených skutečností, porušení zásady legitimního očekávání, nedostatečné zjištění skutkového stavu a porušení § 50 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaným byly vzaty v potaz pouze okolnosti svědčící v neprospěch žalobce b).
5. Dle žalobce b) absentuje prokázání jednání naplňujícího znaky kázeňského přestupku. Z provedeného dokazování plyne naplnění všech zákonných důvodů k připoutání zajištěné osoby, zejména agresivní chování zajištěné osoby v době výkonu dozorcí služby žalobce b), která byla nebezpečná i pro sebe tím, že kopala do mříží cely a do dveří na chodbě před celami, čímž poškozovala majetek na policejním oddělení. Jednání zajištěné osoby bylo nevyzpytatelné a agresivní. Výše uvedené dokazuje kamerový záznam i shodné výpovědi žalobce b) a jeho kolegů. Na policejním oddělení absentoval vhodný předmět uzpůsobený k poutání zajištěných osob. S alternativou uvedenou žalovaným (madlo nacházející se těsně nad opěradlem lavice) žalobce nesouhlasí, zajištěná osoba mohla lavici odkopnout a poškodit sebe i majetek. Jednalo se o ojedinělou a výjimečnou situaci, která donutila žalobce k improvizované volbě řešení. Projednávaná věc není srovnatelná s případem řešeným Evropským soudem pro lidská práva v rozsudku ze dne 25. 7. 2013, č. 32133/11, ve věci *K. proti České republice* (dále jen „rozsudek ESLP ve věci K.“), na který odkazuje žalovaný, neboť připoutání zajištěné osoby trvalo po nezbytně nutnou dobu 10 minut a nenásledovaly po něm další omezující prostředky. Jednalo se sice o připoutání ve fyziologicky nevhodné pozici, ovšem bez způsobení jakékoli bezdůvodné újmy, nebo zásahu do lidské důstojnosti. S ohledem na závěry učiněné Nejvyšším soudem v usnesení ze dne 4. 9. 2018, č. j. 7 Tdo 1032/2018-5 (dále jen „usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 1032/2018-5“), nelze akceptovat konstatování žalovaného, že by žalobce užil fyzickou sílu ve vztahu k zajištěné osobě v situaci, kdy to nebylo striktně nutné v důsledku chování této osoby. Nejednalo se o svévolné jednání, ale o reakci na vulgární a agresivní chování poškozené, policisté neměli možnost připoutat poškozenou jiným způsobem. Tomu koresponduje i skutečnost, že na tento případ byla přijata nová opatření a prostor před celami byl vybaven poutací lavicí pevně spojenou se zemí a byla vydána i metodika k používání donucovacích prostředků u neovladatelných osob. Ani zajištěná osoba nepodala stížnost či oznámení na postup žalobce. Připoutání v nestandardní poloze neprokazuje zásah do lidské důstojnosti uvedené osoby. Z dokazování v trestním řízení

plyne, že zajištěné osobě nevznikla žádná duševní ani fyzická újma. Zásah do lidské důstojnosti a osobnosti nebyl prokázán. Skutková zjištění jsou v extrémním rozporu s provedenými důkazy i právní kvalifikací jednání žalobce jako kázeňského přestupku, bylo tak porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.

6. Žalobce b) dále namítá absenci zavinění ve formě nedbalosti. Provedené zaškolení a poučení o poutání osob v celách bylo formální, nedostatečné a neefektivní, bez praktické ukázky a názorného metodického postupu. Metodický materiál č. 1/2017 k používání donucovacích prostředků byl vydán až v roce 2017, pravděpodobně v důsledku posuzované věci. I výpověď vrchního inspektora J. P. v hlavním líčení prokazuje absenci efektivního zaškolení a absenci vhodného poutacího zařízení. Konstatování o nedbalostním jednání žalobce není podloženo žádnými důkazy ani logickým zdůvodněním. Napadené rozhodnutí není dostatečně obsahově určité. Forma zavinění v jednání žalobce nebyla prokázána.
7. Dle žalobce b) je provedené správní řízení stiženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Neprovedení důkazů navržených žalobcem b) nebylo nijak odborně odůvodněno. Žalovaný dovozuje zjištění skutkového stavu jen z kamerového záznamu, což je nedostatečné. Výpověď zajištěné osoby mohla přinést nová skutková zjištění. Nebyl tak zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, bylo porušeno právo žalobce b) na spravedlivý proces a jeho právo legitimního očekávání.
8. Žalobce b) dále vznáší námitku prekluze kázeňského přestupku, neboť uplynula subjektivní promlčecí lhůta pro uložení kázeňského trestu v trvání dvou měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání majícím znaky kázeňského přestupku dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, ve znění účinném ke dni 9. 2. 2016.
9. Uložený kázeňský trest dle žalobce b) nereflektuje základní kritéria pro určení druhu kázeňského trestu stanovená § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Konstatuje-li sám žalovaný v napadeném rozhodnutí, že jednání žalobců nelze vyhodnotit jako svévolné, neboť zajištěná osoba se chovala vulgárně a nepřístojně, nelze souhlasit s jeho konstatováním, že by snad „*upuštění od uložení kázeňského trestu bylo zcela nepřiměřené*“. Samotné projednání kázeňského přestupku je dostatečné k nápravě žalobce dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Nepřiměřená výše uloženého kázeňského trestu plyne i z výčtu polehčujících okolností v poměru k přitěžujícím a ze skutečnosti, že žalobce byl vystaven tři roky probíhajícímu trestnímu řízení a z něho plynoucím negativním následkům. Žalovaný tedy nedostal požadavku na individuální posouzení specifík případu v otázce druhu a výše kázeňského trestu, porušil zásadu legitimního očekávání a zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, jelikož nezohlednil negativní následky (např. propuštění žalobce v důsledku pravomocného odsuzujícího rozsudku) a délku trestního řízení, kterému byl žalobce vystaven.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobám

10. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žaloby zamítl. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 - 68, uvádí, že odpovědnost žalobců za kázeňský přestupek nezanikla. Stěžejním důkazem byla série kamerových záznamů z prostor cely. Připoutání zajištěné osoby bylo překročením zásady přiměřenosti, nebyl k němu zákonný důvod. Žalobce a) neupozornil nadřízeného na skutečnost, že jeho rozkaz je ve zřejmém rozporu s právním předpisem,

nevyužil svého práva stanoveného § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru žádat o písemné vydání rozkazu, pokud by nadřízený na splnění rozkazu trval, ani bez zbytečného odkladu žalobce a) neoznámil vedoucímu příslušníkovi nadřízenému, že splnil rozkaz, který je ve zřejmém rozporu s právním předpisem. V této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 1032/2018-5. Žalobci byli seznámeni se závazným pokynem policejního prezidenta, který představoval pro každodenní výkon služby žalobců stěžejní interní akt řízení. Žalobci si byli vědomi toho, že použití omezovacích prostředků na osobě umístěné v cele, tedy v bezpečném prostředí, je odůvodněné pouze výjimečně, přičemž jakékoli použití fyzické síly ve vztahu k osobě zbavené svobody, které není striktně nutné v důsledku vlastního chování této osoby, snižuje lidskou důstojnost a představuje v zásadě porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V závazném pokynu policejního prezidenta byl rovněž uveden odkaz na rozsudek ESLP ve věci *K.*, který je s ohledem na zjištěný skutkový stav přílehlavý na posuzovanou věc.

11. Dle žalovaného předmětný způsob připoutání představuje užití oprávnění k omezení pohybu osoby v rozporu se zásadou přiměřenosti a sám o sobě byl útokem na tělesnou integritu zajištěné osoby, jímž jí byla způsobena újma na důstojnosti. Poukazuje na dezinterpretaci usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 1032/2018-5, z něhož žalobce b) dovozuje, že byl jeho přístup k zajištěné osobě za specifické situace plně odpovídající platným služebním předpisům. Jednání žalobců nebylo Nejvyšším soudem v žádném případě vyhodnoceno jako souladné se zákonem. Podle Nejvyššího soudu bylo jednání žalobce b) nesprávné, nadbytečné, došlo jím k porušení vnitřních předpisů a zákona o PČR. K aplikaci trestního práva Nejvyšší soud nepřistoupil toliko z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu. K námitce žalobce b) o nepřiměřenosti uloženého kázeňského trestu uvádí, že uložení kázeňského trestu je opřeno o příslušná ustanovení zákona o služebním poměru, bylo specifikováno, které skutečnosti byly hodnoceny ve prospěch a neprospěch žalobce. Přiměřenost uloženého kázeňského trestu byla ředitelem žalovaného konstatována i s ohledem na kázeňské tresty snížení základního tarifu o 10 % na dobu tří měsíců uložené příslušníkům, kteří byli „toliko“ svědky jednání žalobce.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Zdejší soud se v první řadě zabýval námitkami prekluze subjektivní lhůty pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek.
14. Dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 30. 9. 2016 platilo, že „[k]ázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení“. Dle citovaného pravidla, účinného do 30. 6. 2017, platila spolu s jednoletou objektivní

prekluzivní lhůtou, stanovenou v zákoně o služebním poměru dodnes, též prekluzivní lhůta subjektivní v délce dva měsíce.

15. Již ze samotného znění citovaného ustanovení plyne, že doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, se do běhu prekluzivních lhůt nezapočítává. Dále je třeba uvést, že k „uložení kázeňského trestu“, o kterém hovoří § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 30. 9. 2016, přitom dochází dnem vydání rozhodnutí o kázeňském přestupku, jak ostatně potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, či žalobcem odkazovaný rozsudek ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68). Nejvyšší správní soud svůj závěr dovozuje mimo jiné i z podobnosti znění ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 30. 9. 2016, a § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2006, stanovícím lhůty pro propuštění policisty ze služebního poměru, při jehož interpretaci Nejvyšší správní soud v předcházející judikatuře (např. v rozsudku ze dne 16. 5. 2007, č. j. 3 Ads 1/2007 – 67, či v rozsudku ze dne 1. 4. 2010, č. j. 3 Ads 3/2010 – 78) rovněž dospěl k závěru, že pro dodržení dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůty postačí vydání rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru v prvním stupni.
16. Nelze přitom souhlasit se žalobcem a) v tom, že by ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, ve znění účinném do 30. 9. 2016 stanovilo pravidlo o tom, že v subjektivní propadné dvouměsíční lhůtě byl „*služební funkcionář povinen doručit příslušníkovi rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek*“. Taková povinnost není v citovaném ustanovení obsažena a zdejší soud neshledává žádný důvod pro to, aby z něj byla jakkoli dovozována. Bylo-li by úmyslem zákonodárce takové pravidlo stanovit, jistě by jej explicitně zanesl do textu ustanovení, jako to např. učinil v § 106 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. (viz „*v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno*“).
17. V projednávané věci byly úkony trestního řízení zahájeny Generální inspekcí bezpečnostních sborů dne 25. 2. 2016, přičemž trestní řízení bylo ukončeno dnem 14. 3. 2019, tj. dnem vydání a zároveň nabytí právní moci usnesení Okresního soudu v Uherském Hradišti, č. j. 13 T 159/2016 – 759 a č. j. 13 T 159/2016 – 763. Služební funkcionář se o jednání žalobců dozvěděl dne 23. 2. 2016, přičemž dnem následujícím, tj. 24. 2. 2016 počala běžet subjektivní dvouměsíční lhůta. Dvouměsíční subjektivní prekluzivní lhůta tedy počala běžet dne 24. 2. 2016, ve dnech 25. 2. 2016 - 14. 3. 2019 došlo k jejímu stavení, tj. před tím ze lhůty uběhl jeden den. Ode dne 15. 3. 2019 pak běh lhůty pokračoval, a její konec tudíž připadal na den 13. 5. 2019. Bylo-li napadené rozhodnutí vydáno dne 10. 5. 2019, bylo vydáno před uplynutím subjektivní prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského přestupku. Zastavení řízení dle § 188 písm. d) zákona o služebním poměru, tj. pro zánik odpovědnosti za kázeňský přestupek, tedy nebylo na místě.
18. Žalobci dále namítají nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany správních orgánů. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že správní orgány vycházely z celého dokazování provedeného v rámci trestního řízení se žalobci v dané konkrétní věci. Obsahem správního spisu jsou veškeré listiny z trestního spisu (proto soud neshledal důvod pro provedení dokazování tímto trestním spisem. Zcela stěžejními důkazy, které samy o sobě umožňují učinit podstatná skutková zjištění, byly v projednávané věci kamerové záznamy dokládající chování zajištěné osoby a žalobců dne 9. 2. 2016 v době od 19:44 hod. do 22:05 hod., tedy v době kdy se zajištěná osoba vyskytovala v budově

Obvodního oddělení Policie České republiky v Uherském Hradišti. Podklady a důkazy, z nichž správní orgány vycházely, považuje zdejší soud za zcela dostatečné pro posouzení věci.

19. Z obsahu správního spisu (včetně kamerových záznamů) soud zjistil, že zajištěná osoba pobývala nejprve před policejní celou, kam byla následně umístěna. Byla pod vlivem alkoholu, policisty soustavně vulgárně napadala, kopala a bouchala do mříží policejní cely a dožadovala se právního zástupce. Následně byla zajištěná osoba žalobci připoutána dvěma kusy pout zády k mříži policejní cely, a to tak, že dolní končetiny měla na zemi a horní končetiny měla vzpažené nad hlavou a roztažené v natažené poloze. Z této polohy se zajištěná osoba přemístila tak, že stála nohama na lůžkách cely. V připoutané pozici se nacházela v době 20:41 hod. – 20:51 hod. Po celou dobu setrvala ve vulgaritách vůči policistům, křičela, lomcovala pouty a kopala do mříží policejní cely. Po zhruba pěti minutách připoutání jí byly vyzuty boty. V době, kdy byla odpoutána od mříže, ukopla plech ve spodní části mříže.
20. Ke shora uvedenému skutkovému stavu zdejší soud dodává, že způsob, jakým byla zajištěná osoba žalobci připoutána, není mezi stranami sporný. Mezi stranami však dle názoru zdejšího soudu není ve své podstatě sporu ani o chování zajištěné osoby předtím, než došlo k jejímu připoutání. Žalobci i správní orgány shodně uvádějí, že chování zajištěné osoby bylo nepřístojné, hrubé, vulgární a agresivní. Správní orgány taktéž jakkoli nespoujají tvrzení žalobců, že zajištěná osoba je dlouhodobě problematickou osobou, která opakovaně páchá výtržnosti, trpí psychickou poruchou, je nevyzpytatelná, resp. její chování je nepředvídatelné.
21. Samotná skutečnost, že se zajištěná osoba před umístěním do policejní cely nacházela i v tzv. mrtvém úhlu kamerového systému, sama o sobě neznamená, že ve věci bylo třeba provést další důkazy nad rámec důkazů provedených. Žalobcem a) tvrzenou nepředvídatelnost chování zajištěné nebylo třeba dále dokazovat. Žalobci přitom neuvádí žádná konkrétní tvrzení o tom, že by v inkriminované době docházelo u zajištěné osoby k sebepoškozování či pokusu o něj, ani že by fyzicky napadla či se pokusila napadnout policisty, ani že by se pokusila o útěk [jak ještě soud rozvede níže, k těmto jednáním nebo reálným pokusům o ně musí skutečně dojít, nepostačuje obava, byť odůvodněná, z takového jednání (VANGELI, Benedikt. § 25 Připoutání. In: VANGELI, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 102.)]. Kopání do mříží cely je toliko agresivním chováním, nelze jej považovat za sebepoškozování, byť si poškozená takovým jednáním jistě mohla zranění způsobit. Navíc skutečnost, že jí policisty v důsledku tohoto chování byly sejmuty boty, nasvědčuje tomu, že policisté neměli primárně obavy o její zdraví, neboť obuv poskytuje při kopech chodidlu ochranu, nýbrž chtěli omezit intenzitu nárazů do mříží. Tvrzení o připoutání zajištěné osoby za účelem ochrany majetku, tj. dveří a neupevněné lavice, soud považuje za účelové, neboť jednak uvedený majetek není tak snadno poškoditelný, jednak žalobcem b) zvolený způsob připoutání nezabránil zajištěné osobě v tom, aby to majetku i nadále kopala.
22. Zdejší soud ve skutkových zjištěních správních orgánů neshledal „extrémní rozpor s provedenými důkazy“, o kterém hovoří žalobce b). Ba právě naopak. Dle názoru zdejšího soudu správní orgány vytvořily dostatečný skutkový podklad pro svá rozhodnutí ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zdejší soud neshledal žádný, natož extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a provedenými důkazy.

23. I s ohledem na provedené dokazování v trestním řízení, z něhož mohly správní orgány vycházet, má soud za to, že provedení výsledků zajištěné osoby či dalších svědků, tentokrát v rámci správního řízení, by nemohl na výše uvedených skutkových závěrech ničeho změnit. Nutno podotknout, že žalobci na jednu stranu požadují výslech zajištěné osoby, ačkoliv ji zároveň již dopředu označují za nevěrohodnou, a sami tudíž zpochybňují relevanci její případné výpovědi. Odůvodnění ředitele žalovaného o neprovedení důkazních návrhů nepovažuje soud za jakkoli nedostatečné. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na vznesené důkazní návrhy i konkrétní úvahy žalovaného stran zjištěného skutkového stavu, včetně logického a srozumitelného vyhodnocení jeho dostatečnosti pro učinění právních závěrů, v důsledku nichž žalovaný dospěl k závěru o nadbytečnosti provádění důkazů dalších. S takovým hodnocením se zdejší soud zcela ztotožňuje a dodává, že žalobci ve skutečnosti pouze věcně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Jejich postupem tak nemohlo být porušeno právo žalobce b) na spravedlivý proces, ani jeho právo legitimního očekávání.
24. Jelikož zdejší soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav věci jako dostatečný, přistoupil k přezkumu jeho právní kvalifikace učiněné ředitelem žalovaného. Ředitel žalovaného připoutání zajištěné osoby vyhodnotil jako překročení zásady přiměřenosti, když konstatoval, že k takovému jednání nebyl dán zákonný důvod.
25. Dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru je příslušník povinen „dodržovat služební kázeň“.
26. Dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru „[s]lužební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů“.
27. Dle § 50 odst. 1 je kázeňským přestupkem „zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku“.
28. Dle § 9 zákona o PČR platí, že „[p]olicista a zaměstnanec policie jsou při plnění úkolů policie povinni dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní“.
29. Dle § 11 písm. a) zákona o PČR „[p]olicista a zaměstnanec policie jsou povinni dbát, aby žádné osobě v důsledku jejich postupu nevznikla bezdůvodná újma“.
30. Ustanovení § 24 odst. 1 zákon o PČR zakotvuje pravidlo, že „[o]soba omezená na svobodě policistou nesmí být podrobena mučení nebo krutému, nelidskému anebo ponižujícímu zacházení a nesmí s ní být zacházeno takovým způsobem, který nerespektuje lidskou důstojnost. Policista, který se stane svědkem takového zacházení, má povinnost přijmout opatření k zamezení takovému zacházení a oznámit je bezodkladně svému nadřízenému“.
31. Dle § 25 odst. 1 zákona o PČR je policista „oprávněn omezit možnost volného pohybu osoby, která fyzicky napadá policistu nebo jinou osobu, ohrožuje vlastní život, poškozujících majetek nebo se pokusí o útěk, připoutáním k vhodnému předmětu, zejména pomocí pout“.
32. Posledně citované ustanovení obsahuje standardní oprávnění policisty k omezení pohybu agresivních osob. Umožňuje tak vedle tradičního spoutání osoby pouty (viz § 54 zákona o PČR) omezit osobě navíc možnost volného pohybu tím, že ji policista připoutá ke vhodnému pevnému předmětu tak, aby se nemohla svévolně přemisťovat. Způsob připoutání však musí být přiměřený situaci (viz § 11 zákona o PČR) a nesmí být v rozporu s obecným zákazem mučení, krutého, nelidského a ponižujícího zacházení a musí respektovat lidskou důstojnost (viz § 24 odst. 1 zákona o PČR).

33. Dle § 15 odst. 3 závazného pokynu policejního prezidenta „[o]soba umístěná v cele má právo na ochranu své osobnosti před neoprávněným násilím a jakýmkoliv urážkami nebo výhrůžkami. V cele nesmí být ponižována lidská důstojnost a nesmí být činěn fyzický ani psychický nátlak na osobu umístěnou v cele“.
34. Jak již soud předeslal výše, k tomu, aby byl policista ve smyslu § 25 zákona o PČR oprávněn omezit možnost *volného* pohybu osoby připoutáním, nepostačuje „pouhá“ obava, byť odůvodněná z některého z jednání uvedených v § 25 odst. 1 zákona o PČR. K těmto jednáním nebo reálným pokusům o ně musí skutečně dojít. Komentářová literatura k tomu dodává, že „[j]de v zásadě o situace, kdy nepostačuje spoutání osoby pouty, neboť i osoba spoutaná se často může pokoušet o útěk či agresivní jednání“ (VANGELI, Benedikt. § 25 Připoutání. In: VANGELI, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 102.).
35. S ohledem na intenzitu zásahu do osobní svobody v důsledku připoutání je nutno s ohledem na zásadu přiměřenosti definovanou v § 11 zákona o PČR dovozovat, že připoutání osoby je možné pouze ve zcela nezbytných případech. Jak lze dovodit z rozsudku Evropský soud pro lidská práva ve věci *K.*, připoutání v policejní cele musí být vyhrazeno pro výjimečné případy. Dle Evropského soudu pro lidská práva je policejní cela již sama o sobě „bezpečným prostředím“, a proto je použití dalších omezovacích prostředků na osobě v cele umístěné odůvodněno pouze za výjimečných okolností. Uvedl, že v policejní cele lze osoby připoutat, pouze chovají-li se velice rozrušeně nebo vysoce násilným způsobem. V případě poškozování majetku je připoutání odůvodněno, pouze je-li majetek poškozován závažným způsobem. Podrobné odůvodnění připoutání by mělo být součástí příslušného služebního záznamu, v jehož odůvodnění by mělo zaznít, proč bylo připoutání nezbytně nutné, včetně uvedení konkrétních okolností, které k připoutání vedly, a z jakého důvodu nebylo možné použití mírnějších prostředků. Přiměřenost postupu se vztahuje taktéž ke způsobu připoutání. Osoba omezená na svobodě by neměla být mimo jiné připoutána v nepřirozeně natažené poloze.
36. V této souvislosti neobstojí námitka žalobce b) o neaplikovatelnosti rozsudku ESLP ve věci *K.* z důvodu, že v projednávané věci nedošlo, na rozdíl od případu *K.*, k dalšímu omezování osobní svobody zajištěné osoby. Uvedená skutečnost nemá vliv na použitelnost závěrů Evropského soudu pro lidská práva stran podmínek pro užití omezujících prostředků osoby umístěné v policejní cele. Ty jsou na projednávanou věc zcela případné a plně aplikovatelné.
37. Z výše uvedených skutkových zjištění dle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že žalobci připoutali na zemi stojící zajištěnou osobu dvěma kusy pout k mřížím uvnitř cely tak, že měla vzpažené a roztažené ruce nad hlavou a byla zády k mříži. Jednání žalobců vykazuje spíše znaky potrestání zajištěné osoby za její předchozí hrubé, agresivní a vulgární chování vůči nim. Takový postup byl však v dané situaci nadbytečný, a tudíž rozporný s jejich povinnostmi a vnitřními předpisy Policie. Zajištěné osobě bylo již jejím umístěním do policejní cely dostatečně zamezeno možnosti útěku, fyzickému napadení policistů a ve velké míře také sebepoškozování. Kopání do mříží cely, případně do jejího vybavení, nelze považovat za „závažné poškozování majetku“ ve smyslu závěrů Evropského soudu pro lidská práva, odůvodňujícím připoutání osoby zajištěné v policejní cele. Stejně tak v něm zdejší soud nespatřuje pokusy zajištěné o sebepoškozování, nýbrž projev její agresivity ve spojení s vlivem alkoholu. Skutečnost, že zajištěná osoba v kopání neustala ani po připoutání k mřížím policejní cely, jen dokládá, že způsob omezení její

osobní svobody zvolený žalobci mohl zajištěné jen stěží v kopání zamezit. Ze stejného důvodu mohlo připoutání zajištěné jen stěží sloužit k ochraně jejího zdraví, jak se snaží žalobci tvrdit, neboť žalobkyně se 11 minut nacházela ve fyziologicky nepřírozené, natažené pozici, avšak pohyb nohou jí stále umožňoval narážet do mříží cely. K žalobci tvrzené ochraně jejího zdraví jistě nepřispělo vyzutí bot zajištěné po asi 5 minutách jejího připoutání. Policistům muselo být zřejmé, že při vyzutí bot může snáze zranit své chodidlo.

38. Rovněž je třeba zdůraznit, že již samotný zákon o PČR v § 25 odst. 1 předpokládá i při naplnění podmínek tam stanovených připoutání k „vhodnému předmětu“. Neexistence vhodného místa k připoutání jistě neodůvodňuje připoutání osoby na nevhodném místě a už vůbec ne nevhodným způsobem. Postup žalobců, resp. jeho přiměřenost, tedy dle názoru zdejšího soudu nelze jakkoli odůvodnit či ospravedlnit skutečností, že v prostoru před celami i v cele nebylo vhodné poutací zařízení, ani skutečností, že reakcí na tento případ bylo dovybavení prostoru před celami poutací lavicí pevně spojenou se zemí. V této souvislosti soud poznamenává, že žalovaným zmiňovaná alternativa připoutání k madlu lavice, která nebyla pevně spojená se zemí, sice není ideální, zjevně však umožňovala přinejmenším omezit závadné jednání ze strany zajištěné osoby při menším zásahu do její tělesné integrity. V daném konkrétním případě se chování zajištěné osoby nejevilo jako natolik extrémně ohrožující okolí (či sebe sama), že by bylo možné tento méně invazivní prostředek bez dalšího vyloučit. Kromě toho měli žalobci k dispozici také možnost připoutat zajištěnou osobu v samotné cele v přirozenější pozici (např. připoutání k mříži vsedě na lůžku).
39. Se žalobcem b) lze určitě do jisté míry souhlasit v tom, že posuzovaná situace byla svým způsobem výjimečná a žalobce byl nucen improvizovat při volbě jejího řešení. K tomu je však třeba dodat, že policisté při výkonu služby se typově setkávají právě s výjimečnými situacemi a je jejich úkolem a posláním se s nimi vypořádat v souladu se zákonem a vnitřními předpisy. Nadto výjimečnost posuzované věci nespočívala v tom, že by chováním zajištěné byly naplněny podmínky stanovené v § 25 odst. 1 zákona o Policii ČR. V důsledku toho nebyl žalovaný v rámci tvrzené „improvizace“ oprávněn omezovat její osobní svobodu způsobem zjevně nepohodlným a fyziologicky nepřírodným, tudíž nepřiměřeně zasahujícím do její tělesné integrity.
40. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že důvody pro připoutání zajištěné osoby uváděné žalobci neobstojí. Za takové situace je nutno posoudit způsob připoutání zajištěné osoby jako nepřiměřený, neboť zajištěná svým jednáním nezavdala důvod k tomu, aby byla připoutána natolik nepohodlným, nepřirozeným způsobem, s pažemi roztaženými a vzpaženými nad hlavou tak, že je nemohla svést dolů. Zdejší soud nepominul, že podle lékařských vyšetření nebyla provedeným připoutáním zajištěné způsobena fyzická ani psychická újma, to však neznamená, že žalobci nebylo zasaženo do její tělesné integrity a důstojnosti. Jelikož posuzované připoutání zajištěné osoby již umístěné v policejní cele nebylo „nezbytně nutné“ v důsledku jejího chování, bylo v rozporu s § 9, § 11 a § 24 odst. 1 zákona o PČR, jakož i čl. 15 odst. 3 závazného pokynu policejního prezidenta, je nutné jej hodnotit jako nerespektující lidskou důstojnost.
41. Ostatně obdobným způsobem posoudil jednání žalobců i Nejvyšší soud, který shodně se zdejším soudem vyhodnotil jednání žalobců jako nesprávné, nadbytečné a porušující shora citované vnitřní předpisy a ustanovení zákona o PČR. Nejvyšší soud pouze z důvodu nízké intenzity a stupně společenské škodlivosti ve spojení s aplikací zásady subsidiarity

trestní represe a principu *ultima ratio* neshledal důvod pro aplikaci trestního práva ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Společenská škodlivost jednání žalobců tedy nezaložila jejich trestní odpovědnost, což však nevylučuje jejich odpovědnost za kázeňský přestupek ve smyslu § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru. Zjištěný skutkový stav dle názoru zdejšího soudu prokazuje, že žalobci uvedeným jednáním porušili služební povinnost, neboť nedodrželi pravidla stanovená v § 9, § 11, § 24 odst. 1 zákona o PČR, resp. povinnosti uvedené v závazném pokynu policejního prezidenta, v důsledku čehož se dopustili kázeňského přestupku. Zdejší soud proto neshledal důvodnou ani námitku žalobce b) o tom, že skutková zjištění jsou v extrémním rozporu s právní kvalifikací jednání žalobců provedenou ředitelem žalovaného.

42. Zdejší soud nemá na rozdíl od žalobců pochybnosti o jejich zavinění. Podle názoru soudu bylo možné jednání žalobců vyhodnotit dokonce jako úmyslné ve formě nepřímého úmyslu. Jestliže je tedy žalovaný vyhodnotil pouze jako vědomou nedbalost, jedná se o hodnocení ve prospěch žalobců. Krajský soud není oprávněn napadené rozhodnutí na základě žaloby žalobců do značné míry nad rámec jejich žalobního bodu zrušit s tím, že jejich jednání mělo být posuzováno přísněji. Proto pouze uvádí, že jednání žalobců hodnotí jako zaviněné, přinejmenším ve formě vědomé nedbalosti. Oba žalobci byli prokazatelně seznámeni jak se zákonnou úpravou, tak s vnitřními předpisy, zejména pak se závazným pokynem policejního prezidenta, žalobce b) pak jakožto vykonávající dozorcí službu i se závazným pokynem policejního prezidenta ze dne 28. 11. 2012, č. 180/2012, a to v elektronické podobě. Absence konkrétní ukázky způsobu zdravotně nezávadného způsobu připoutání, který by byl v přirozené a pohodlné pozici pro zajišťovanou osobu není důvodem pro vyvinění žalobců. Pro posouzení toho, nakolik je pozice připoutané osoby přirozená, není nezbytně nutné specifické školení či instrukce. Žalobci jsou také lidé, a proto mohou bezpochyby vyhodnotit, jaká pozice je pro člověka přirozená a jaká naopak zcela nepřirozená. Kromě toho byli žalobci pro dané posouzení vybavení také podle názoru soudu již dostatečnou praxí. Ani skutečnost, že možná přímo v reakci na posuzovanou věc byla vydána metodika k používání donucovacích prostředků u neovladatelných osob, neprokazuje, že žalobci nebyli dostatečně seznámeni s podmínkami a způsobem užití omezujících prostředků. Žalobci věděli, resp. museli vědět, že pro připoutání osoby umístěné v cele je třeba naplnění „striktní nutnosti“ a nezbytnosti zapříčiněné chováním zajištěné osoby. Stejně tak jim muselo být zřejmé, že připoutání osoby v policejní cele v pozici s roztaženýma a vzpaženýma rukama nad hlavou zády k mříži je připoutání nepřiměřené za situace, kdy existují mírnější alternativy a daná osoba (již umístěná v policejní cele) navíc svým jednáním přímo neohrožuje sebe, okolí či závažným způsobem nepoškozuje majetek.
43. Zdejší soud nepovažuje za nedůvodnou ani námitku žalobce a) o tom, že rozkaz, který mu byl udělen žalobcem b) k připoutání zajištěné osoby vylučuje protiprávnost jednání žalobce a).
44. Dle § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru platí, že „[j]e-li rozkaz vedoucího příslušníka ve zřejmém rozporu s právním předpisem, příslušník je povinen jej na tuto skutečnost upozornit. Jestliže vedoucí příslušník trvá na splnění rozkazu, příslušník je oprávněn žádat o jeho písemné vydání. Vedoucí příslušník je povinen žádosti vyhovět, umožňují-li to okolnosti výkonu služby. V případě, že to okolnosti výkonu služby neumožňují, učiní tak bez zbytečného odkladu poté,

co tyto okolnosti pominou. Příslušník je povinen rozkaz splnit a oznámit tuto skutečnost bez zbytečného odkladu vedoucímu příslušníkovi toho, kdo takový rozkaz vydal“.

45. Dospěl-li zdejší soud k závěru, že žalobce a) byl z hlediska získaných informací i dosažené praxe dostatečně vybaven k tomu, aby rozpoznal protiprávnost rozkazu uděleného žalobcem b), byl v souladu s § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru povinen žalobce b) na tuto skutečnost upozornit, případně učinit další kroky v citovaném ustanovení stanovené, a to v závislosti na reakci žalobce b). Ačkoliv žalobce a) tvrdí, že v uděleném rozkazu žádné známky nezákonnosti neshledal, podle názoru soudu tyto známky objektivně shledat měl, a měl tudíž postupovat podle § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru. Provedl-li žalobce a) namísto toho rozkaz žalobce b) bez dalšího, nemůže se nyní dovolávat okolnosti vylučující protiprávnost jeho jednání.
46. Soud následně přistoupil k vypořádání námitky žalobce b) o nepřiměřenosti uloženého kázeňského trestu.
47. Vzhledem k tomu, že na prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí je nutno pohlížet jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 – 48, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 - 33), soud odůvodnění sankce za kázeňský přestupek posoudil v kontextu obou rozhodnutí.
48. K odůvodnění kázeňského trestu je nutno uvést, že stanovení jeho výše se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) služebního funkcionáře, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36, jehož závěry jsou analogicky aplikovatelné i na ukládání trestů za kázeňské přestupky, *„podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu“* (podtržení doplněno zdejším soudem; obdobně srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016 - 33).

49. Podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že „[p]ři *určení druhu kázeňského trestu se přihlédne k závažnosti kázeňského přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu jeho následků, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, pohnutkám, dosavadnímu přístupu příslušníka k plnění služebních povinností a k tomu, zda již byl kázeňsky trestán*“.
50. Z textu správních rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly jak se způsobem spáchání, následky a okolnostmi spáchání kázeňského přestupku, jeho závažností, tak i s mírou zavinění žalobce b), pohnutkami, které jej k jednání vedly, jakož i s povahou jeho osobnosti. Ředitel žalovaného v rámci odůvodnění uloženého trestu zdůvodnil své úvahy vedoucí k výsledné výměře trestu, z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce b) uvedené v odvolání. Nelze tedy souhlasit se žalobcem v tom, že by uložený trest nerefletoval kritéria stanovená v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Ba právě naopak, zdejšímu soud nic nebrání v tom, aby správnost úvah správních orgánů věcně posoudil. Žalobce b) toliko nesouhlasí s vyhodnocením daných kritérií provedeným ředitelem žalovaného.
51. Co se týče závažnosti spáchaného kázeňského přestupku, zdejší soud se zcela ztotožňuje s ředitelem žalovaného, že zásah do integrity člověka, který byl daným kázeňským přestupkem způsoben, je třeba hodnotit jako velice závažný. Na druhou stranu ze strany správních orgánů nebylo pominuto, že z lékařského hlediska nevznikla zajištěné osobě žádná psychická ani fyzická újma. Zdejší soud neshledává jakýkoli exces správních orgánů ani při hodnocení pohnutky, která žalobce b) k jednání vedla, a to, že se jednalo o reakci na vulgární a agresivní jednání zajištěné osoby jakožto osoby problematické a nevyzpytatelné, tedy nikoli svévolné jednání. Tato skutečnost tedy byla správními orgány hodnocena ve prospěch žalobce b). Namítá-li žalobce rozpor konstatování ředitele žalovaného o „neexistenci svévolného jednání žalobce b)“ s konstatováním, že „*upuštění od uložení kázeňského trestu bylo zcela nepřiměřené*“, zdejší soud jeho námitce nepřisvědčuje. Úvaha ředitele žalovaného zcela odpovídá povaze jednání žalobce b), které s ohledem na agresivní a vulgární chování zajištěné osoby nevyhodnotil jako svévolné, avšak trval na tom, že postup zvolený žalobcem b) byl nadbytečný, přemrštěný, respektive nepřiměřený a zejména zasahující do tělesné integrity zajištěné osoby. Není proto jakkoli rozporná s tím, že upuštění od potrestání žalobce b) hodnotil zároveň jako nepřípustné. Co se týče přitěžujících okolností, zdejší soud uvádí, že předchozí kázeňské potrestání žalobce b) v minulosti, jakož i porušení jeho povinnosti zajistit jako dozorčí služba řádný chod oddělení, byly ze strany správních orgánů legitimně posouzeny jako přitěžující okolnosti.
52. Domáhá-li se žalobce zohlednění délky a negativních následků proběhnuvšího trestního řízení, k tomu zdejší soud uvádí, že se nejedná o skutečnosti mající vliv na potrestání žalobce b) za kázeňský přestupek. Zdejší soud rozumí tomu, že žalobci b) bylo v souvislosti s pravomocným odsuzujícím trestním rozsudkem, v důsledku kterého byl propuštěn ze služebního poměru, a jeho následným zrušením ze strany Nejvyššího soudu, vystaven relativně dlouhému období nejistoty. Vznikla-li tím žalobci újma, může se jistě domáhat její náhrady. Zákonná úprava však nedává řediteli žalovaného možnost reagovat na tuto situaci např. zproštěním odpovědnosti žalobce za kázeňský přestupek, či upuštěním od potrestání. Správní orgány ve shodě se zdejším soudem a ostatně ve shodě se závěry vyřčenými Nejvyšším soudem dospěly k závěru o porušení zákona a vnitřních předpisů žalobcem b) v míře odpovídající kázeňskému přestupku, za který, taktéž v souladu se zákonem uložily žalobci kázeňský trest.

53. Nutno podotknout, že za předmětný kázeňský přestupek je správní orgán oprávněn uložit žalobci b) dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše tří měsíců. Uložený trest snížení tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců je výměrou při dolní hranici zákonem stanovené trestní sazby [jde o pětinu z maximální procentuální výše a dvě třetiny z maximální délky sankce, tj. dvě patnáctiny (cca 13 %) z horní hranice sazby]. Již s ohledem na závažnost daného přestupku, tj. zásah do integrity člověka, nelze takovou výměru shledat jako nepřiměřenou.
54. Namítá-li žalobce b) v souvislosti s uloženou výší trestu porušení zásady legitimního očekávání, jedná se o zcela obecně vznesenou námitku. Legitimní očekávání žalobce b) by mohla založit jediné správní praxe založená ustálenou, dlouhodobou, jednotnou činností správního orgánu ve formě pravomocných rozhodnutí, která se týká typově shodných případů. Žalobce b) však na žádný takový případ nepoukazuje, nadto ani neuvádí, jaké jeho očekávání bylo. Očekával-li snad, jak naznačují některé žalobní námitky, že po právní moci usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 1032/2018-5 bude zproštěn nejen odpovědnosti za trestný čin, ale také za kázeňský přestupek, tak zdejší soud uvádí, že takové očekávání nemohlo žalobci vzniknout, neboť Nejvyšší soud sice z důvodu nízké míry společenské škodlivosti jednání žalobce b) neaplikoval trestní právo, zároveň však dospěl k jednoznačnému závěru o porušení zákona a vnitřních předpisů žalobce b), jakož i k závěru, že není vyloučena odpovědnost žalobce b) za kázeňský přestupek.
55. Zdejší soud proto uzavírá, že vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uloženého trestu v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně, srozumitelně a logicky popsáno, jaké skutečnosti byly zvažovány, jak byly hodnoceny a jakými úvahami správní orgán prvního stupně, potažmo ředitel žalovaného ke svým závěrům dospěli, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný exces ani prvky svévole, zdejší soud shledává uložený trest snížení tarifu o 5 % na dobu dvou měsíců, tedy při dolní hranici zákonné sazby, úměrný, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladný se zákonem.
56. Jelikož je soud ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. na základě návrhu žalobce nadán pravomocí zasáhnout do volného správního uvážení a zmírnit uloženou sankci, přistoupil k posouzení důvodnosti žalobcova návrhu na upuštění od uloženého kázeňského trestu. Aby však mohl provést zásah do volného správního uvážení, musel by výši uložené pokuty, ač uložené v zákonných mezích, shledat zjevně nepřiměřenou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). K takovému závěru však zdejší soud nedospěl. Uložený trest při dolní hranici zákonné sazby odpovídá okolnostem případu a zákonným kritériím pro stanovení výše trestu. Zdejší soud proto trest neshledal zjevně nepřiměřeným, a nevyužil tudíž své pravomoci přistoupit k jeho moderaci. V této souvislosti považuje soud za vhodné doplnit, že „[s]myslem a účelem *moderace* (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). Takové vlastnosti sankce v dané věci dle názoru zdejšího soudu nebyly v žádném případě naplněny.

57. Nad rámec obsahu správního spisu soud neprováděl dokazování [viz žalobcem b) navržený důkaz Stanoviskem ředitele Útvaru policejního vzdělávání a služební přípravy k problematice zařazování policistů před složením služební zkoušky do výkonu služby a k problematice připoutání agresivních osob ze dne 29. 5. 2018, č. j. UPVSP-2246-1/ČJ-2018-910020], neboť by nemohlo přispět k dalšímu objasnění skutkového stavu věci. Ostatně obsah daného stanoviska, na který žalobce v žalobě poukazuje, nebyl správními orgány ani zdejším soudem jakkoli sporován, ani žalobce netvrdí, že by jimi mělo být prokazováno něco víc, než to, co bylo v proběhnuvším řízení prokázáno, potažmo považováno žalovaným za nesporné.

VI. Shrnutí a náklady řízení

58. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žaloby důvodnými, a proto je ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu